

Парламентарни избори у Србији одржани су 21. јуна. Српска напредна странка, чију је листу предводио председник државе Александар Вучић, освојила је 188 од 250 мандата. Посланици су 3. августа у скупштинској сали изговорили: "Заклињем се да ћу дужност народног посланика обављати предано, поштено, савесно и верно Уставу, бранити људска и мањинска права и грађанске слободе и по најбољем знању и умећу служити грађанима Србије, истини и правди." И то је, још увек, то.

Готово три месеца након што је СНС освојио преко две трећине мандата нису изабрани скупштински органи, па не може да се формира ни нова влада. Александар Вучић вага, премишља, одмерава да ли ће и ако, коме ће уделити делић власти, или просто из васпитних разлога држи у неизвесности како своје партијске другове тако и Дачића и Шапића, не би ли добро запамтили од чије воље њихово место у српској политици зависи.

Није ова ситуација нова. Вучић је склон инсценирању драмских игроказа у политици у којима се вештачки напетост изазива, тамо где је нема ни у назнакама, да би на врхунцу екстазе сви рефлектори на сцени били уперени у њега, једног јединог спаситеља који разрешава заплет. То није само режија која за циљ има одржавање култа Великог вољеног вође, већ је и одраз Вучићевог карактера.

